

Arrest

nr. 300 609 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 22 juni 2005.

1.2. Verzoeker dient op 9 december 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 21 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de pashtounbevolkingsgroep en geboren te zijn op 22 juni 2005. Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Dawlatzi in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U ging tot de 10e graad naar school en hielp uw paternale oom H. M. A. A. en uw vader in hun winkel. Uw werk in de winkel bestond eruit voedsel en spullen te leveren aan het districtshuis. Dit lag tegenover jullie winkel.

Zo'n twee à drie maanden voor uw vertrek ontving uw vader een eerste dreigbrief van de taliban. Ze vroegen informatie te geven over de auto's van de overheid die het districtshuis binnen en buiten kwamen, maar uw familie ging daar niet op in. Vervolgens werd uw oom zo'n twee keer aangesproken door de taliban met diezelfde vraag. Hij ging daar ook niet op in.

Zo'n 4 à 5 dagen voor uw vertrek stuurde de taliban een tweede dreigbrief naar uw vader waarin u met de dood werd bedreigd. Er werd ook in vermeld dat u een bom het districtshuis binnen zou moeten smokkelen. Uw vader besloot daarop om u weg te sturen.

U verliet Afghanistan omstreeks februari 2021 en kwam aan in België op 1 december 2021. Op 9 december 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek kwamen de taliban nog zo'n vier keer naar jullie huis. De eerste keer namen ze uw vader en uw oom mee, maar doordat uw vader mentale problemen had lieten ze hem vrij. Hij kreeg dan zo'n zeven à acht dagen medische verzorging en toen hij dan drie à vier dagen terug thuis was, namen de taliban hem opnieuw mee. Uw oom en uw vader werden naar een gevangenis gebracht in Kaboel, waar ze tot op heden zouden zitten. Vervolgens kwamen de taliban nog twee keer naar uw huis om te vragen waar u zich bevond.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een attest van uw vakantiewerk in België; informatie over F. H. M.; een foto over de introducties van Afghani's (munteenheid); foto's van uw familieleden in de winkel en met enkele prominente dorpsgenoten; documenten van commandant M., die de commandant van de basis zou geweest zijn; documenten over de winkel van uw familie; een attest van uw psychotherapeut; een medisch attest van uw huisarts; een document omtrent uw functioneren in het opvangcentrum; een advies over u van het opvangcentrum; een klacht bij het districtshuis; de identiteitskaart van uw vader; de identiteitskaart van uw moeder; een USB-stick met daarop een filmpje van iemand die jullie winkel bezocht, enkele foto's van verwondingen die u tijdens uw reisweg opliep; drie tiktok filmpjes met daarin foto's van commandant M.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Tevens legt u een attest neer van uw psychotherapeut, een medisch attest van uw huisarts en twee documenten van het opvangcentrum omtrent uw functioneren en uw mentale toestand.

In het attest van uw psychotherapeut staat dat hij u begeleidt en dat u veel last heeft van stress, veel piekert en moeite heeft u te concentreren. In het medisch attest van uw huisarts staat dat u in behandeling bent bij de huisarts en de psychotherapeut omdat u psychische problemen heeft als gevolg van uw vlucht uit Afghanistan en de moeilijke reisweg die u aflegde waarbij u met veel gewelddadigheden zou zijn geconfronteerd. In de documenten van het opvangcentrum staat dat u nood heeft aan psychologische opvolging en wordt er verwezen naar de symptomen van PTSD. Ook wordt er vermeld dat u moeilijk slaapt, veel piekert en stress heeft, alsook dat er een zeer groot vermoeden van PTSD is.

Deze rapporten volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Zo moet worden vastgesteld dat er in geen enkel attest wordt aangegeven dat uw mentale toestand u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. Er wordt weliswaar melding gemaakt van slaap- en concentratieproblemen en van een vermoeden dat u aan PTSD zou lijden, maar er blijkt geenszins uit dat u niet in staat zou zijn verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u bij uw registratie aanhaalde Afghanistan te hebben verlaten omdat de taliban u wilde rekruteren in de madrassa (fiche niet-begeleide minderjarige). Bij de DVZ en op de zetel van het CGVS vermeldt u daar echter niets meer over. Daar haalt u immers een relaas aan waarbij u zou hebben moeten spioneren voor de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p.12). Hierop gewezen stelt u dat ze het bij uw registratie misschien verkeerd hadden begrepen aangezien ze u zeiden dat u beknopt moest zijn (CGVS, p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende om deze discrepantie te verklaren. Te meer doordat er in het door u neergelegde document van de klacht die uw vader indiende bij het districtshuis eveneens naar een rekrutering wordt verwezen (document 11). Uw vader verklaarde namelijk dat de taliban had gevraagd u naar de jihad te sturen. Deze zaken ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangaande de opmerking van uw voogd dat u de vraag tot deelname aan de jihad niet verder toelichtte op het CGVS gezien dit volledig ondergeschikt is aan de problemen die u had omwille van zijn toegang tot en kennis van bepaalde overheidsdiensten (e-mail dd. 18.03.2023), dient te worden opgemerkt dat u nochtans rechtstreeks gevraagd werd naar rekrutering door de taliban en dit dan ontkende (CGVS, p.22).

Daarnaast legt u op het CGVS verklaringen af die strijdig zijn met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Zo stelde u bij de DVZ dat zowel u als uw oom soms boodschappen brachten naar een militaire compound (vragenlijst CGVS, vraag 5). Jullie zouden dan allebei zijn aangesproken door de taliban en u zou dan voor hen moeten spioneren (ibid.). Op het CGVS stelt u dan weer dat u degene was die altijd naar het districtscentrum ging en dat uw oom er slechts één keer per maand naartoe ging om de kosten te berekenen (CGVS, p.17). Dit staat dan ook haaks op uw verklaring bij de DVZ dat uw oom soms ook boodschappen bracht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tevens is het vreemd dat u bij de DVZ telkens over een militaire compound spreekt en dat u daar binnen zou moeten gaan om informatie te verzamelen (ibid.), terwijl u het op het CGVS telkens over het districtshuis heeft (CGVS, p.5, 6, 8, 12, 18). Hierop gewezen stelt u dat basis, hoofdkwartier, politie allemaal politie is (CGVS, p.22). Dit houdt echter weinig steek gezien een militaire compound duidelijk impliceert dat het leger er aanwezig zou zijn. Het is dus niet zozeer de politie. Dat u dit toch allemaal over dezelfde kam scheert doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook kan er uit uw verklaringen bij de DVZ worden afgeleid dat u rechtstreeks door de taliban werd aangesproken omtrent de spionage (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelt dat uw oom en uw vader werden aangesproken en uw vader de dreigbrieven ontving (CGVS, p.17). U zou echter zelf nooit persoonlijk zijn aangesproken door de taliban (CGVS, p.18-19). Deze tegenstrijdigheid onderstreept nog verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts legt u geenszins consequente en duidelijke verklaringen af over de dreigbrieven die uw vader zou hebben ontvangen (CGVS, p.17), hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast.

Zo stelt u bij de DVZ dat u eerst werd aangesproken door de taliban –zo'n 2,5 maand voor uw vertrek– en dat de eerste dreigbrief één maand voor uw vertrek zou zijn verzonden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS stelt u dan weer dat uw vader eerst een driebrief ontving, zo'n twee à drie maanden voor uw vertrek, en dat nadien pas de aansprekingen (bovendien blijkt uw verklaringen op het CGVS ten aanzien van uw oom) startten (CGVS, p.17).

Ook over de inhoud van de dreigbrieven bent u niet coherent. Zo stelt u eerst dat de brieven aan uw vader werden gestuurd en dat u er niets over weet (CGVS, p.17). Gevraagd wat er in de eerste brief stond, stelt u dat u het niet kan lezen (ibid.). Nogmaals gevraagd wat er in die eerste brief stond, antwoordt u ontwijkend en vaag dat uw familie weigerde en er niet op reageerde en dat hun eisen waren hen te helpen (CGVS, p.18). Nog later in uw persoonlijk onderhoud kan u plots wel vermelden dat er in de eerste brief stond dat u informatie moest geven aan de taliban en dat u de bom binnen moest brengen (CGVS, p.22). Ter verduidelijking gevraagd of de wens dat u een bom zou binnensmokkelen ook in de brief stond, antwoordt u wederom vaag en naast de kwestie dat in het districtshuis de broer van Fasal Hadi en Haji Sadiq was, dat ze nooit naar hem kunnen gaan, en dat hij buiten het districtshuis altijd bewaking, soldaten en wagens heeft (ibid.). Wanneer de vraag nogmaals herhaald wordt stelt u dan weer dat er niet in de brief stond dat u een bom moest binnensmokkelen (ibid.). U vermoedde dit louter omdat ze altijd leiders wilden doden en toegang wilden tot politiemannen (ibid.). Vervolgens concludeert u dat ze in de tweede brief wel over de bom schreven (ibid.). Gezien u niet consequent en duidelijk bent over de inhoud van de dreigbrieven, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Tevens is het frappant dat u de driebrieven niet kan neerleggen, hetgeen de geloofwaardigheid ervan nog verder ondermijnt.

U stelt vervolgens dat de brieven aan u gericht waren (CGVS, p.18). Los van het feit dat dit haaks staat op uw eerdere verklaringen dat uw vader de brieven kreeg (CGVS, p.17), houdt dit bovendien ook geen steek. De taliban zou u namelijk nooit rechtstreeks aangesproken of benaderd hebben omdat uw oom de controle had over u en hij degene was die u de opdracht gaf om naar het districtshuis te gaan (CGVS, p.18-19). Ook zouden ze enkel uw oom en uw vader aangesproken hebben omtrent de spionage (CGVS, p.17). Dat ze dan plots wel de brieven tot u zouden richten, kan dan ook niet overtuigen. Bovendien was uw oom de eigenaar van de winkel en droeg deze ook zijn naam (CGVS, p.6). Het houdt dan ook geenszins steek dat de taliban u dan zou vragen om te spioneren. U stelt dat dit kwam omdat u veel naar het districtshuis ging en iedereen daar goed kende (CGVS, p.17). Echter, indien dit de reden was dat de taliban u dan zou vragen te spioneren, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u hieromtrent dan wel rechtstreeks zouden benaderen en aanspreken. Dit zou nochtans nooit zijn gebeurd (CGVS, p.18-19).

Vervolgens zijn uw verklaringen over de arrestatie van uw vader evenmin consequent of aannemelijk. Zo stelde u bij de DVZ dat hij werd meegenomen, maar dat hij nadien weer werd vrijgelaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). U vermeldt nergens een nieuwe arrestatie, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt dat hij ongeveer elf dagen na zijn vrijlating opnieuw werd gearresteerd (CGVS, p.19-20). Tevens is het ook niet erg logisch dat de taliban uw vader zou vrijlaten opdat hij zich zou kunnen laten behandelen voor zijn mentale problemen om hem dan enkele dagen later opnieuw mee te nemen (CGVS, p.9, 11, 10). Nog in dit verband verklaarde u zowel bij uw registratie als bij de DVZ dat uw vader zich in Dawlatzo bevindt (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; verklaring DVZ, punt 9). Deze zaken doen dan ook afbreuk aan uw bewering dat uw vader zou zijn gearresteerd door de taliban en in een gevangenis in Kaboel wordt vastgehouden (CGVS, p.20), wat de aannemelijkheid van uw asielrelaas nog verder aantast.

U stelt tevens op het CGVS dat uw vader na de machtsovername werd gearresteerd (CGVS, p.9). Dit gebeurde bovendien ook toen de taliban voor het eerst naar uw huis kwam na uw vertrek (CGVS, p.12-13). Echter is het opmerkelijk dat dit pas maanden na uw vertrek was. Hoewel u niet weet wanneer u Afghanistan verliet, was dit wel maanden voor de machtsovername. Immers stelt u dat u in België aankwam op 1 december 2021 (verklaring DVZ, punt 33). Daarvoor bracht u zo'n twee weken door in Servië en daarvoor was u een maand in Bulgarije (ibid.), waar uw vingerafdrukken op 26 oktober 2021 werden genomen (Eurodac search result). Daarvoor bracht u dan weer 4,5 maanden in Turkije door, wat dan dus van half mei 2021 tot oktober zou zijn geweest (ibid.). In Turkije kwam u zo'n 2,5 maanden na uw vertrek uit Afghanistan aan (ibid.). Er kan hieruit dan ook geconcludeerd worden dat u rond februari 2021 het land verliet. Dat de taliban dan pas zes maanden later, na de machtsovername in augustus 2021, bij uw familie zou langsgaan omwille van uw vertrek, is dan ook niet aannemelijk. Immers, indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd door de taliban (CGVS, p.13), kan er redelijkerwijs worden verwacht dat de taliban uw familie dan wel reeds sneller zou hebben benaderd om u te vinden.

Voorts legt u informatie neer over F. H. M., documenten van commandant M. en allerhande foto's van uw familieleden met prominente overheidsleden. U wil hiermee aantonen dat uw familie banden had met overheidsleden. Echter kan u geen enkele foto duidelijk dateren en staat u ook op geen enkele foto zelf afgebeeld. Daarnaast stelt u ook dat uw neven op de foto staan, maar zij zouden nog gewoon in het dorp zijn en geen problemen hebben gekend met de taliban omwille van hun banden met de overheid (CGVS, p.14, 21). Deze foto's werpen dan ook geen nieuw licht op bovenstaande vaststellingen. Bovendien dient er gewezen te worden op de beperkte bewijswaarde van foto's, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook kan er uit deze foto's niets worden afgeleid over de identiteit van de personen die erop staan afgebeeld of wat hun eventueel verwantschap is met u. Hetzelfde geldt voor het filmpje van een bezoek aan uw winkel en de aanvullende foto's van commandant M. die op de door u neergelegde USB-stick staan.

Daar er aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Gevraagd naar de impact van de machtsovername op het leven van uw familie verwijst u immers louter naar uw asielmotieven (CGVS, p.10), die niet aannemelijk zijn. Bijgevolg kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische

bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenzeer laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie

in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u tot de tiende graad naar school ging en ook naar de madrassa ging (CGVS, p.4-5). Ook heeft u tot op heden nog contact met uw familieleden in Afghanistan (CGVS, p.10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het attest van uw vakantiewerk in België heeft geen betrekking op de door u aangehaalde asielmotieven. De documenten aangaande de winkel staven louter dat uw oom een winkel had. Er kan echter niets uit worden afgeleid aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De identiteitskaarten van uw moeder en uw vader bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan.

De foto's van de verwondingen die u tijdens uw reisweg opliep, die u neerlegt via een USB-stick, hebben evenmin betrekking op de door u aangehaalde problemen in Afghanistan. Ze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het hoger belang van het kind. Hij gaat in op diverse nationale, Europese en internationale bepalingen, die het hoger belang van het kind en diens kwetsbaarheid benadrukken. Hij benadrukt dat zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat de commissaris-generaal op zijn minst een veel duidelijker idee heeft van wat een minderjarige die de taliban ontvlucht is vlak voor de machtsovername kan verwachten als hij na jaren wordt teruggestuurd qua behandeling door de taliban in de luchthaven, bij controleposten en bij hervestiging. Hij verwijst hierbij uitgebreid naar rechtspraak, waaronder van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de Raad.

In een tweede onderdeel zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek uiteen waarbij hij meer diepgaand ingaat op de samenwerkingsplicht. Hij verwijst naar het UNHCR Handboek en de betekenis die door UNHCR aan de samenwerkingsplicht wordt gegeven. Hij gaat uitgebreid in op de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM omtrent de samenwerkingsplicht. Verwerende partij moet volgens verzoeker het risico dat verzoeker loopt bij het terugkeren naar een door de taliban bestuurd Afghanistan, onderzoeken en nagaan samen met verzoeker. Verwerende partij heeft dit hier echter niet gedaan waardoor de samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht worden geschonden.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek, meer specifiek over landeninformatie. Hij gaat uitgebreid in op de rechtspraak van het EHRM, onder meer inzake de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Hij verwijst tevens naar de duiding van de kwaliteitsstandaarden, voortvloeiend uit artikel 10, derde lid, b) van de Procedurerichtlijn, door F. Vogelaar. Verzoeker vindt dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die verwerende partij heeft ingewonnen en de manier waarop deze door verwerende partij werd toegepast.

In een vierde punt gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene veiligheidssituatie ten gevolge van het gewapend conflict, evenals over de mensenrechtensituatie en de regelgeving die gehanteerd wordt door de taliban. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stipt aan waarom hij de gegevens van ACLED en UCDP niet voldoende acht. Ook de gegevens van UNAMA hebben een risico van onderrapportering. Verzoeker gaat nog in op het

rapport van Amnesty International *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"* van augustus 2022. Verzoeker verwijst naar de nota van F. Vogelaar voor NANSEN, waarin een kritische analyse wordt gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS.

In een tweede subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren.

In een vijfde onderdeel uit verzoeker kritiek op de inschatting en de bronnen waar de commissaris-generaal zich op baseert om het risico op vervolging voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Hij gaat uitgebreid in op de analyse gemaakt in de NANSEN Note 3-2022 *"Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*. Hij gaat in op de verschillende rapporten van de EUAA en stipt aan op welke punten deze rapporten volgens hem gebrekkig en ontoereikend zijn.

In een zesde punt gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Er moet volgens verzoeker worden nagegaan wat het risico is op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Hij maakt hiervoor een vergelijking met Burundese dossiers waar de Belgische asielinstantie een specifiek onderzoek heeft gevoerd naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid: CEDOCA, *"COI Focus: Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retours dans le pays"* van 28 februari 2022. Dit is ook het geval voor Soedan: CEDOCA, *"COI Focus Soedan, Risico bij terugkeer"* van 6 februari 2018. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van 28 juni 2011 van het EHRM en het standpunt van de UNHCR.

Verzoeker gaat dan verder met de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep. Hij verwijst hiervoor naar het arrest M.A.M. tegen Zwitserland van 26 april 2022 van het EHRM en vergelijkt dit met de situatie van verzoeker. Voor de correcte risicoafbakening moet, volgens verzoeker, ook nog gekeken worden naar het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

In een derde subonderdeel gaat verzoeker in op de verschillen en gelijkenissen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië.

Vervolgens zet verzoeker het risico op onmenselijke en vernederende behandeling uiteen dat voortvloeit uit de identificatie als terugkeerder door de taliban of als iemand die 'vreemd' is, waarbij dit risico zich manifesteert bij de initiële toegang tot het grondgebied gecontroleerd door de taliban. Verzoeker bespreekt vervolgens objectieve landeninformatie die wijst op het risico bij binnenkomst in Afghanistan. Verzoeker meent dat op basis van de landeninformatie die hij bespreekt verschillende bronnen aangeven dat de taliban vijandig zou reageren en de betrokkene bij binnenkomst aan ondervraging zou onderwerpen met een erg groot risico op mishandeling, foltering, detentie en zelfs executie. Dan gaat verzoeker verder met te kijken naar actuele informatie van hoe de taliban personen behandelt aan hun controleposten. Hij gaat hierbij dieper in op de controles door de taliban van sociale media-accounts van personen die hun belangstelling wegdragen om te verifiëren of er sprake is van 'verdorven zeden'. Volgens verzoeker wijzen er veel verschillende bronnen op een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling indien bij terugkeer verzoeker identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die gevlucht is naar Europa om daar bescherming te zoeken tegen de taliban, in een land dat onderdak biedt aan een Afghaanse ambassade die trouw is aan de Afghaanse Republiek, en waar verzoeker verschillende jaren verbleven heeft uit angst om terug te keren naar een Islamitisch Emiraat. Verzoeker haalt aan dat hij geen enkele leefervaring heeft onder een talibanbewind en hij niet in de mogelijkheid zou zijn zich voor te bereiden op de controles die hij zou moeten ondergaan. Zelfs als hij niet direct identificeerbaar zou zijn aan de luchthaven is er, volgens verzoeker, een risico dat hij negatieve aandacht van de taliban zal trekken en riskeert hij een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker stelt als laatste een aantal vragen vast die verwerende partij zou moeten stellen om het risico bij terugkeer gedegen in te kunnen schatten. Hij lijst dan ook een aantal stellingen op die volgens hem niet betwist worden en indien deze toch betwist zouden worden, ze een gedegen en goed onderbouwd antwoord moeten krijgen.

In het volgende subonderdeel gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Hij gaat eerst dit risico kwalificeren. Hij gaat in op de risicoprofielen die de EUAA vermeldt in de Country Guidance van januari 2023. Volgens verzoeker valt dit risico uiteen in twee onderscheiden risico's op basis van de actoren van vervolging: één t.o.v. de taliban en één t.o.v. de bredere omgeving. Verzoeker formuleert dan weer een aantal vragen waarop de asielinstanties een antwoord moeten hebben alvorens te kunnen oordelen over dit risico. Hij gaat verder in op objectieve landeninformatie die wijst op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Er mag niet worden verwacht van verzoeker dat hij zelf deze risico's inroep en in kaart brengt voor de asielinstanties. Verzoeker haalt ook aan dat van een jongen niet kan verwacht worden dat hij weet hoe zijn omgeving tegenover hem zal staan bij terugkeer. Dat veronderstelt immers specifieke kennis en abstract inzicht en de mogelijkheid om onderbouwde hypothesen te maken die niet gebaseerd zijn op kennis en informatie van voor de vlucht uit

het herkomstland. Verwerende partij moet daarom voldoen aan zijn samenwerkingsplicht en deze informatie samen met verzoeker verzamelen.

In een laatste onderdeel bij punt zes wordt al het voorgaande toegepast op het profiel van verzoeker. Verzoeker stelt dat hij niet in staat zal zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en daardoor aanzien zal worden als iemand die effectief veranderd is. Door zijn psychische problemen zal hij nog meer dan een “doorsnee jongere” moeite hebben om dit gewenste sociale gedrag te leren. Hij gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Nangarhar en in Chaparhar, het district waaruit verzoeker afkomstig is. Hij gaat ook in op het feit dat hij in België aankwam als 16-jarige waarbij het risico groter is dat hij, als minderjarige, bepaalde gedragingen zich (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in Afghanistan. Verzoeker komt ook uit een conservatieve omgeving waar ISKP voet aan de grond heeft en er een Salafistische gemeenschap verblijft. Verzoeker wijst er ook op dat hij Afghanistan rond februari 2021 verlaten heeft, op 15-jarige leeftijd, waarbij hij ondertussen sinds zijn aankomst in Griekenland al bijna twee jaar in Europa verblijft. Hij wijst nogmaals op zijn psychische problemen waarbij hij ingaat op de verschillende attesten die zijn toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker zou niet in staat zijn om ‘het spel’ te spelen aangezien hij hier niet de capaciteiten voor heeft vanwege zijn mentale moeilijkheden. Er wordt ook nog ingegaan op gedrag van verzoeker hier in België dat zou botsen met de traditionele opvattingen binnen de Afghaanse maatschappij in het algemeen, en met de taliban in het bijzonder. Verzoeker bespreekt hierbij verschillende stukken die hij heeft neergelegd waarin zijn gedrag in België wordt beschreven. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal toch ten minste aandacht moeten schenken aan het risicoprofiel van verzoeker en heeft hij dit nagelaten. Hij verwijst hierbij naar verschillende arresten van de Raad.

In een zevende onderdeel gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers. Hij gaat in op de invoering door de taliban van de sharia, waarbij de handhaving hiervan wordt afgedwongen met lijfstraffen, executies, opsluiting, e.d. Verzoeker stelt vast dat de mensenrechtensituatie voor de machtsovername door de taliban al slecht was, maar dat de situatie volgens Afghanistan-expert Mr. R. Bennett na de machtsovername nog ernstig verslechterd is. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het nu concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban. Verzoeker probeert hier vervolgens een beeld van te schetsen aan de hand van verschillende Europese en internationale bronnen. Hij haalt aan dat het zelfs voor mensen die al zeer lange tijd leven in gebied waar de taliban aan de macht is en die niet naar Europa zijn gegaan, moeilijk is om zich aan de regels van de taliban te houden omdat de regelgeving van de taliban bijzonder vaag en onvoorspelbaar is. Er zijn ook regionale verschillen inzake de toepassing van de regelgeving van de taliban waardoor er ook gekeken moet worden naar de lokale toepassing van deze voorschriften volgens verzoeker. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het ernaar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schendt, zo stelt verzoeker. Verzoeker geeft aan dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen. Verzoeker stelt dat verwerende partij zich op correcte en actuele landeninformatie dient te baseren om zijn beslissing te nemen en dat hij hier niet aan heeft voldaan. Verzoeker gaat dan in op het risico op onmenselijke en vernederende behandeling en foltering in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet en het feit dat dit risico nog verhoogd wordt door zijn verblijf in Europa.

In een achtste punt zet verzoeker de essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling uiteen. Verzoeker haalt aan dat er nog geen betrouwbare gevallen gekend zijn van afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban waardoor hij zijn vrees voor vervolging niet concreter kan maken dan te wijzen op het algemeen gekende risico, betrouwbare en talrijke landeninformatie, de zekerheid dat hij bij terugkeer aan controle zal worden onderworpen door de taliban op de luchthaven en aan de controleposten tussen de luchthaven en zijn ‘huis’ en het geweld dat bij dergelijke controles komt kijken. Volgens verzoeker worden de verschillende risicogroepen door verwerende partij door elkaar gehaald en niet correct afgebakend. Dit samen met het gebruik van gedateerde en onvolledige landeninformatie zorgt ervoor dat de asielinstanties geen duidelijk zicht bieden op de nood aan internationale bescherming voor verzoeker. Verzoeker heeft dan een aantal vragen opgesteld die volgens hem essentieel zijn om een correcte risico inschatting te kunnen maken.

In een volgend onderdeel stelt verzoeker dat hij één persoon is waarbij er in zijn situatie verschillende risicofactoren zich manifesteren en deze risico's elkaar ook versterken. Hij verwijst hierbij naar een rapport

van de Danish Refugee Council waar experte L. Schuster spreekt over een vermenigvuldigingseffect. Dit houdt in dat indien je behoort tot meerdere risicoprofielen, zoals verzoeker, verhoogt dat het globale risico significant.

In een tiende onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van de taliban die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker vraagt in hoofddeel om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

“3. Mail voogd naar verwerende partij dd. 18 februari 2023;

4. Attest OOC Oudergem;

5. Attest Estas;

6. Psychologisch attest psychotherapeut;

7. Medisch attest huisarts;

8. UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;

9. Overeenkomst vrijwilligerswerk;

10. Uurrooster, studentencontracten en loonfiches;

11. Trajectplan Estas;

12. Eindverslag Estas;

13. Schoolrapporten;

14. Verklaring C.A.;

15. Verklaring L.V.L.;

16. Verklaring F.T.;

17. Informatie en menu Bistro Zevenkerken;

18. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;

19. Attest van de Afghaanse Ambassade;

20. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatte afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 29 november 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende bijkomende rapporten genoemd:

- EUAA Country Guidance: *Afghanistan van januari 2023*

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*.

3.2. Verzoeker maakt op 6 december 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. Verzoeker verschaft een uitgebreide uiteenzetting van volgende rapporten:

“- UNAMA, *TREATMENT OF DETAINEES IN AFGHANISTAN, September 2023, UN Algemene Vergadering, “Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett” 11 Oct 2023, p. 6-7,*

- UNAMA, *“Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE”, oktober 2023, Arrest C-151/22 van 21 september 2023 van het Hof van Justitie ;*

- NANSEN, *“NANSEN NOTE 3-23 Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”, 22 november 2023.*

Tevens gaat verzoeker in op zijn leven in België, ten behoeve waarvan hij diverse overtuigingsstukken voegt. Ten slotte bespreekt verzoeker nog het arrest van het Hof van Justitie van 9 november 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de

wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als een ongelovige.

5.1.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the*

Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische

karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.3. *In casu* verklaarde verzoeker te zijn geboren op 31 december 2006. Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 22 december 2021, waaruit blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van 18 jaar, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Er werd dan ook vastgesteld dat “de medische test toont aan dat je jonger dan 18 jaar kan zijn”. Er wordt besloten dat verzoeker wordt beschouwd als jonger dan achttien jaar en dat hij een voogd toegewezen krijgt, die van rechtswege eindigt op 22 juni 2023 (zie AD, beslissing van de dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling). Hieruit blijkt dat de Dienst Voogdij na de leeftijdsbepaling de geboortedatum van verzoeker aangepast heeft naar 22 juni 2005. Aldus blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan 15 jaar en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek op 9 december 2021 slechts 16 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 18 jaar. Verzoeker verblijft sinds 9 december 2021 in België, dit is ondertussen al meer dan twee jaar. Gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

5.1.4. De stukken neergelegd bij het CGVS, gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota, laten toe een concreet en gedetailleerd beeld te schetsen van verzoekers traject in België. Uit de stukken blijkt dat verzoeker eerst in een opvangcentrum in Oudergem verbleef, doch dat hij reeds snel werd geïdentificeerd als een kwetsbaar profiel, vanwege de psychologische moeilijkheden. Dit leidde tot de overplaatsing naar een leefgroep ESTAS in Brugge, waar hij in een rustgevend omgeving kon verblijven,

met name een abdijklooster, en waar hij een traject op maat kreeg. Er ligt een uitgebreid trajectverslag van verzoekers verblijf in ESTAS voor, dat toelaat een concreet beeld te krijgen van zijn ervaringen aldaar. Verzoeker wordt omschreven als een behulpzaam en meelevend iemand die altijd klaar staat voor zijn klasgenoten en ook nieuwe jongens in zijn leefgroep onder zijn vleugels neemt. Volgens zijn individuele begeleider in de leefgroep tolkt hij soms ook voor andere jongens die minder goed Nederlands spreken. Verzoeker neemt deel aan activiteiten die worden georganiseerd. De begeleiding geeft aan dat verzoeker open communiceert met hen, ook wanneer het moeilijk gaat. Zij zien een evolutie in zijn gedrag, waar hij meer en meer in staat is om aan de begeleiding aan te geven wanneer een situatie voor hem te veel wordt. Er wordt aangegeven dat verzoeker houvast vindt in zijn religie en cultuur, maar dat hij tegelijk ook zeer open is naar de Belgische cultuur en hier veel vragen over stelt. Verzoeker heeft OKAN-onderwijs gevolgd en ook deelgenomen aan een zomerschool in augustus 2022. Uit de verschillende getuigenverklaringen blijkt dat verzoeker heel hard zijn best doet om Nederlands te leren, waarbij een begeleidster van ESTAS aangeeft dat verzoeker durft vragen te stellen als hij iets niet begrijpt. Verzoeker heeft ook studieondersteuning gevolgd in ESTAS gedurende vijf maanden om nog beter Nederlands te kunnen. Ook uit de verklaring van verzoekers leerkracht in de ziekenhuisschool in Kortenberg blijkt dat verzoeker veel vragen stelt over de Belgische cultuur, om zo hier meer inzicht over te verwerven. Dit wordt bevestigd door de verklaring van een studente die hem studieondersteuning gaf. Deze studente geeft hierbij aan dat verzoeker gevoelige onderwerpen, zoals religie en cultuur, niet uit de weg gaat en respectvol en open zijn standpunten deelt, maar ook bereid is te luisteren naar het standpunt van anderen en andere perspectieven overweegt. Verzoeker heeft gewerkt als jobstudent bij de Sint-Andriesabdij in 2022 en 2023. In een verklaring van een bestuurder van deze vzw wordt verzoeker omschreven als iemand die in het begin schuchter was, maar zich ontwikkelde tot een gedreven jongeman die zich zeer hard inzette op zijn werk. Verzoekers ex-voogd verklaart ook dat verzoeker interesse toont in de geloofsbeleving van de paters van de abdij en hier veel respect voor heeft. Uit de verschillende verklaringen neergelegd door verzoeker blijkt hij zich enorm inzet om te integreren in de Belgische samenleving en zich hier actief voor openstelt.

Verder blijkt uit de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota neergelegde stukken dat verzoeker een zware psychologische problematiek kent. De behandelende kinder- en jeugdpsychiater attesteert dat verzoeker sinds 13 juni 2023 is opgenomen in een kinder- en jeugdpsychiatrisch dagziekenhuis, omwille van *“een reeds langer bestaand toestandsbeeld waarbij beperkingen in emotie- en gedragsregulatie met episodes van agressieve uitbarstingen op de voorgrond stonden”*. Er wordt verduidelijkt dat verzoeker zijn psychologische problemen zelf linkt aan agressie door gezagsdragers op verscheidene momenten tijdens zijn reis naar België en de aanhoudende verblijfsonzekerheid. De kinder- en jeugdpsychiater verschaft, op basis van zorgvuldige observaties doorheen zijn opname en de inhoud voortkomend uit individuele gesprekken, een diagnose van post-traumatische stressstoornis. De psychiater benadrukt verzoekers hoge kwetsbaarheid en zijn behoefte aan stabiliteit, veiligheid en een langdurige en gespecialiseerde kinderpsychiatrische, multidisciplinaire behandeling. Uit de neergelegde verklaring van zijn psychotherapeute blijkt dat verzoeker al sinds oktober 2022 in behandeling is voor zijn psychologische problematiek waarbij hij door deze psychologische problemen ook fysieke klachten ondervond. Verzoekers ex-voogd benadrukt dat het niet evident is voor een Afghaanse jongeman om psychologische hulp te aanvaarden, gelet op de Afghaanse cultuur. Verzoeker stond hier echter onmiddellijk voor open en distantieert zich van andere jongeren die hierop commentaar hebben.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, onderwijs heeft gevolgd, gewerkt heeft, zich ook actief heeft begeven in de maatschappij, en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden

verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zeker vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. Verzoekers kwetsbaarheid wordt nog bijkomend aangetoond middels verschillende medische attesten van verzoekers huisarts en psychiater en een verklaring van verzoekers psychotherapeut. Verzoekers psychologische problematiek kan bijkomende moeilijkheden opleveren, om zich aan te passen en de nodige reflexen te hebben om het “spel” te spelen.

5.1.5. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 156-159; EUAA “*Guidance note: Afghanistan*”, april 2022, p. 14-16).

5.1.6. Zijn jonge leeftijd maakt dat verzoeker erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en zijn verblijf, (onbewust) ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie in het verzoekschrift. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.1.7. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd, zijn psychologische kwetsbaarheid en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, de huidige precaire veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, met name Nangarhar, en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

5.1.8. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van

mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

5.1.9. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

5.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES